

[H. A. Hansen.]

skønnes dog at kunne løse den begrænsede Forsvarsopgave at yde den sønderjydske Befolkning Beskyttelse mod Angreb af bevæbnede irregulære Styrker, der forsøger at overskride Grænsen.“

Og han siger til Slut, at han

„maa betegne Ordningen som det sandsynligst bedste Resultat, der kan naas med de til Raadighed stillede Midler, hvorved Hæren vil blive i Stand til at løse mere begrænsede Forsvarsopgaver.“

Altsaa, ikke mindre end tre Gange i sin korte Udtalelse bruger den kommanderende General Udtrykket, at Ordningen er i Stand til at løse Forsvarsopgaver. Overfor denne Kendsgerning ser jeg mig beklageligvis nødt til at fastholde den Karakteristik, som jeg i mit tidligere Indlæg gav af den højtærede Forsvarsministers Citat, som jeg karakteriserede som et dristigt Misbrug af en offentlig tilgængelig Udtalelse og et fuldkomment illoyalt Referat.

De Udtalelser, jeg med Hensyn til den kommanderende Generals Stilling til den nuværende Ordning har gjort til den højtærede Forsvarsminister, kan ogsaa gælde nogle Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen. Det ærede Medlem spurgte, om jeg vovede at tage Ansvaret for Ordningen fra i Sommer, der, sagde det ærede Medlem, ikke byder større Sikkerhed for Jylland og Fyn end Forslaget her. For at bevise dette citerede det ærede Medlem den kommanderende Generals Udtalelse og sagde: Bedre end den kommanderende General sagde det, kunde det ikke siges, at det er kun Bevogtningsopgaver, Ordningen af 1932 kan løse.

Der staar tre Gange i den kommanderende Generals Udtalelse, at den nuværende Ordning er i Stand til at løse Forsvarsopgaver. Nu kan det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen prøve, om han kan faa en lignende Udtalelse af den kommanderende General om det Forslag, vi her behandler. Det ærede Medlem skulde prøve ad, før han fører den kommanderende General i Marken for, at dette Forslag byder lige saa stor Sikkerhed som den nugældende Ordning for et Forsvar af Jylland og Fyn.

Jeg har endnu kun en Udtalelse til det ærede Medlem Hr. Holger Kristiansen. Han sagde, at jeg i 1930 havde udtalt Ønsket om Løsning af dette Spørgsmaal paa bred Basis. Og det ærede Medlem tilføjede, at en saadan Løsning vilde man ikke kunne faa uden om de Principper, som laa i dette Forslag. Men vi har jo faaet en Løsning

paa bred Basis. Vi fik den i Sommer. Vi fik den paa en overordentlig bred Basis med et stort Flertal i dette Ting og det andet, med det ærede Medlems egen Stemme og hans Meningsfællers Stemmer. Det er den brede Basis for en Forsvarsordning, jeg har efterlyst. Vi har faaet den, og jeg er efter Onstændighederne tilfreds med den.

Til den højtærede Forsvarsministers sidste, meget højtravende Udtalelser har jeg intet at sige. Den højtærede Minister spaaede om, hvordan det vilde gaa Venstre ved Valgene, det vilde gaa det meget ilde, mente han. Han truede med Vælgerne, som han har gjort utallige Gange før. Jeg tror, at naar man kaster et Blik ud over denne Sal, som den ser ud i dette Øjeblik, har man et nogenlunde træffende Billede af Interessen ikke alene i denne Sal, men i den danske Befolkning for disse Diskussioner om Militærspørgsmaalet. Jeg tror, at Salen i dette Øjeblik er et udmærket Billede af den Interesse, der i den danske Befolkning er for disse gamle Diskussionsformer, som den højtærede Minister her brugte. Men jeg har ikke et Ord at sige til dem.

Holger Kristiansen: Det ærede Medlem Hr. Pürschel rettede nogle Henvendelser til Udenrigsministeren. Jeg skal naturligvis ikke optage den Diskussion, som hermed er forsøgt. Jeg skal kun for mit Vedkommende sige, at det er ganske i sin Orden med det Dokument, som er forelagt nede i Genève af den danske Delegation, og hvori der siges noget om, at det gælder om at svække Angrebet for derved at styrke Forsvaret. Paa en Afrøstningskonference, hvor man er klar over, at det ikke er muligt at komme længere end et første Skridt — hvor stort det Skridt saa kan blive, er stadig et aabent Spørgsmaal —, maa der naturligvis først og fremmest tages Sigte paa de Ting, som er faretruende med Hensyn til at fremkalde Krigen; og at det er saadan for Stormagternes Vedkommende, at ved at svække Angrebet styrker man Forsvaret, er jo noget, der ligger saa lige til. Men hvis man deraf vil drage den Konklusion, som jeg synes det ærede Medlem Hr. Pürschel gjorde, at saa skulde vi for Danmarks Vedkommende stadig væk forsøge at opretholde et Militærvæsen, som vi ikke magter, synes jeg, at man er langt udenfor al Rimelighed.

Til det ærede Medlem Hr. Parkov skal jeg sige, at det er meget rigtigt, at jeg har den Opfattelse, at baade Militærordningen af 1909 og Militærordningen af 1922 har